

İBRAHİM ÜNSAL

FETHİN  
SANCAKTARI

# ULUBATLI HASAN

TARİHİ ROMAN

GENÇ  HAYAT

# İBRAHİM ÜNSAL

*İbrahim Ünsal, 1955'te Pazar'da doğdu. Bugün Tokat'ın en yakın ilçesi olan Pazar, o yıllarda Turhal'a bağlı küçük bir nahiyeydi. Yazar; ilk ve ortaokulu, Kazova'nın ortasındaki bu şirin kasabada okudu. Lise ve üniversite tahsilini ise İstanbul'da tamamladı.*

*İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi'nden mezun olduktan sonra, İğdır'da öğretmenliğe başladı. Daha sonra atandığı İstanbul'un çeşitli okullarında Türkçe ve edebiyat öğretmenliği yaptı. 2008 yılında, Bahçelievler Lisesi'nden emekli oldu.*

*Çocuk ve gençlik hikâyeleri ile gençlik romanları yazan İbrahim Ünsal'ın edebiyata ilgisi ortaokul döneminde başladı. Önce hikâye ve romana ilgi duydu. Sonra ortaokuldaki Türkçe öğretmenin sayesinde şiirin güzellikleriyle tanıştı. Hayatının yön bulmasında çok büyük etkisi olan aynı öğretmenin ilgi ve teşviki ile ortaokulun son sınıfında ilk şiir denemelerini yazdı.*

*Yazarın şiire ilgisi, lise ve üniversite yıllarında da artarak devam etti. Bu arada şiirin yanı sıra kısa hikâyeler de yazmaya başladı.*

*Yazarın ilk kitabı, 2007 yılında yayınlanan 'Şeker Emmi' oldu. Daha sonra 'Annem-Hayat Ağacım' adlı uzun öyküsü yayımlandı. Bunu üç kitabı izledi: Prenses Kim Olacak, Köyde Bir Hafta, Kiraz Ağacındaki Çocuk.*

*Toplamda 10 kitap olarak yayına hazırlanmakta olan 'Bizim Kahramanlarımız' dizisinden; Plevne Kahramanı Gazi Osman Paşa, Korkusuz Savaşçı Battal Gazi, Antep Şehidi Şahin Bey, Yürekli Kadın Nene Hatun, Çanakkale Yiğidi Seyit Onbaşı ve Fethin Sancaktarı Ulubatlı Hasan adlı eserleri yayımlanmıştır.*

# ÖNSÖZ

Televizyonun olmadığı çocukluk günlerimde, masalcı dedelerimiz vardı. Uzun kış gecelerimiz, bizim ‘masalcı dede’ dediğimiz anlatıcıların masal ve öyküleriyle renklenip tatlanırdı. Her mahallede bir masalcı dede bulunurdu. Zaman zaman; farklı hikâyeleri, farklı bir üslup tadında dinlemek için başka mahallelere misafir gittiğimiz bile olurdu.

Küçük kasabamızda hava karardıktan sonra biz öğrencilerin dışarı çıkması, okul yönetimince yasaklanmıştı. Müdür ve öğretmenlerimiz, akşam oldu mu denetime çıkarlardı. Kasabamızdaki tek sinemaya, sadece pazar günlerinin gündüz matinesi için izin verilirdi. O da ancak okul yönetiminin uygun bulup onayladığı filmlere...

Bunları, masalcı dedelerin bizler için ne kadar önemli olduğunu belirtmek için anlatma gereği duydum. O günkü kısıtlamalar ve yoksunluklar içinde; tatlı dilli, güler yüzlü, hafızalarında kitaplar dolusu öykü ve masal bulunan anlatıcıları ne çok severdik! Bize gözümüzü kırpmadan gece yarısını bulduran destanlarla tarihe yolculuk yapmak ne keyifli olurdu! Yattıktan sonra da kendimi o gün tanıdığım kahramanın yerine koyarak zapt ettiğim kale sayısı hiç de az değildir.

İyi hatırlıyorum; kendisinin yerine geçerek İstanbul’un fethine katıldığım bir destan kahramanı da Ulubatlı Hasan’dı. Hayalî fetih boyunca nice yiğitlikler, kahramanlıklar gösterdikten sonra, o zamanki adıyla Konstantiniye’nin en yüksek burcuna Türk bayrağını dikerdim.

Evet; Ulubatlı Hasan, İstanbul’un fethinde kazandığı tarihî kimliğin üstünde bir destan kahramanı olarak ünlenmiştir. Destanlara

has bu özelliğın hangi gerçeklerden kaynaklandığını, daha önce yayınlanan bir kitabımızın önsözünde açıklamıştık. Ulubatlı Hasan'a atfedilen kimi özellik ve olayların, Battal Gazi'de olduğu gibi sonradan destana eklendiğı aşikârdır. Ama bu gerçek, Ulubatlı Hasan'ı hayalî bir kahraman yaparak, tarihî kimliğini bütünüyle yadsımaz. Hatta hiç yadsımaz. Onun hayatı etrafında anlatılanlar, gerçeğıyle bire bir aynı olmasa da, Ulubatlı Hasan; milletinin kendisine layık gördüğü bütün üstün özellik ve kahramanlıklarıyla, bütün yaşadıklarıyla tarihsel bir şahsiyet olarak var olmuştur, ebediyen de var olacaktır.

Yukarıdaki açıklama, Ulubatlı Hasan'ın kimliği konusunda süregelen bazı tartışmaların ne kadar gereksiz olduğuna işaret etmek için yapılmıştır. "İstanbul burçlarına ilk sancağı Ulubatlı Hasan mı dikmiştir, yoksa bir başkası mı?" veya "Bu olay, sadece bir yabancı tarihçinin eserinde yer almaktadır; başka kaynaklarda bahsi geçmediğine göre gerçekliği şüphe götürmez mi?" gibisinden kuşkulu yaklaşımlar; Ulubatlı Hasan'a artık zarar veremez. Zira Ulubatlı Hasan; layık olduğu sevgi, saygı ve takdire ulaşmış; Türk milletinin kalbinde hak ettiği yeri almıştır.

Ulubatlı Hasan'ın yaşamına ilişkin ilk bilgileri, çocukluğumda masalcı dededen almıştım. Sonra başkalarından da dinledim onun yaşam öyküsünü. Ve elbette 'Ulubatlı Hasan' adının geçtiğı çok sayıda kitaptan da yararlandım. Edindiğim bütün bilgileri titiz bir süzgeçten geçirdikten sonra, bu kitabı yazmaya başladım.

Ulubatlı Hasan romanını, muhteva olarak iki farklı çerçevede değerlendirmek gerekir. Birinci çerçevede, çocukluğundan şehit oluşuna dek, roman kahramanının yaşam öyküsünden kesitler var.

İkinci çerçeve ise, çok büyük bir tarihsel olayı, İstanbul'un fetihini içeriyor. Yani bu kitabın okurları, hem bir destan kahramanını tanıyacaklar hem de bu kahramanla birlikte on beşinci asır Türk tarihinde kısa bir yolculuğa çıkacaklar. Ulubatlı Hasan'la sevinecek, koşacak, coşacaklar... Ulubatlı Hasan'la aynı ideali

paylaşacaklar. Fatih Sultan Mehmet'in sancağı altında, Ulubatlı Hasan'la beraber İstanbul'un fethine katılacaklar.

Bizim Kahramanlar'ın önceki kitaplarında olduğu gibi bu kitapta da birçok sözcüğün anlamı dipnot olarak verildi. Bundaki amaç, bir kitabımızın önsözünde açıklanmıştı. Bu kitabın başlangıcında da not düşmeyi gerekli görüyorum.

Dipnot olarak anlamları verilen sözcüklerin çoğu, tarihî bir kitabın gerektirdiği bazıları dışında, Türkçe ya da Türkçeleşmiş sözcükler. Ancak mesleğimiz bize; birçok öğrencimizin, dilimizi zenginleştiren pek çok sözcüğün anlamını bilmediklerini gösterdi. Biz de çocuk ve genç okurlarımıza hem okuduklarını anlama hem de kelime haznelerini zenginleştirme kolaylığı sağlamak amacıyla bu uygulamayı gerekli gördük.

Eldeki kitaba ilişkin bir örneklemeyle bu amaçtan ne fayda umduğumuza basit bir açıklama getirebiliriz. Ulubatlı Hasan'da iki yüzden fazla sözcüğün karşılığı verildi. Bunların en az üçte ikisi bugün kullanılan, ama yeni kuşakların pek de bilmediği kelimeler. Yani, okurlarımız salt bu kitabı okumakla, bazı tarihî terimler bir yana yüz elliden fazla sözcüğün anlamını öğrenmiş olacaklar. Bunun da, çocuklarımızın ve gençlerimizin kendilerini ifade etme yeteneklerine nasıl bir katkı sağlayacağını açıklamaya gerek yok sanırım.

Bizim Kahramanlar dizisinin her bir kitabında, güzel memleketimizin farklı bir bölgesinde geziniyoruz. Bugüne değin; Anadolu ve Trakya'nın birçok yöresinde dolaşma imkânı bulduk. Dizinin yedinci kitabında yönümüzü efeler diyarına çevireceğiz.

Ege bölgesinde efelerle beraber serüvenden serüvene koşmaya şimdiden hazırlıklı olun. Bir sonraki kitabın önsözünde buluşmak üzere...

**İbrahim Ünsal**

*Ocak, 2014/İstanbul*



# KENDİ KÜÇÜK AMA

*“Hasan doğdu*

*İlk dualar müjdeyi kulağıma fısıldadılar*

*Atalar tarihin sayfalarından koşup geldi*

*‘Gazan\* mübarek olsun şimdiden’ dediler*

*‘Devirlerdir senin doğumunu bekliyorduk*

*İmdi\*\* surlara bayrağı dikmeni*

*İstanbul’un kapılarını açmanı*

*Şehitlerin üstünde bayrak bayrak dalgalanmanı*

*Sonra bize dönmeni bekliyoruz’ dediler”\*\*\*\**

O sene bahar, ansızın gelivermişti Bursa’ya. Yaman bir ayrılığın ardından nasıl da özlendiğini bilir gibi... Şen şakrak, cıvıl cıvıl, rengârenk... Daha Mart çıkmadan, meyve ağaçlarından bazıları pembeli beyazlı çiçeğe durmuştu. Karacabey bölgesindeki her bir köy de, hak ettiğince bir hissenin güzelliğiyle bezenmişti. Karasu, Harmanlı, Örencik, Yeşildere, Beylik ve daha niceleri... Hepsi, bahar kokulu cıvıltılarıyla olağanüstü bir güzelleme\*\*\*\* yarışına girmiş gibiydi. Ulubat köyü ise bu erkenci bahar şenliğinin çekim merkezindeydi sanki. Öylesine güzel, öylesine ışıltılı, öylesine sıcacık...

\* **Gaza:** İslam dinini korumak veya yaymak amacıyla Müslüman olmayanlara karşı yapılan savaş, kutsal savaş.

\*\* **İmdi:** (Eski Türkçede) şimdi.

\*\*\* Bölüm başlarındaki dizeler, Mehmed F. ÇAVUŞOĞLU’nun *Ulubatlı Hasan Destanı*’ndan alınmıştır.

\*\*\*\* **Güzelleme:** Halk edebiyatında konusu aşk ve tabiat olan, tabiat güzelliklerini betimleyerek öven lirik şiir türü.

Aslında o Perşembe sabahı, hafif bir yağmurla çiselenmişti Ulubat yeşillikleri. Tül inceliğindeki kül rengi bulutlar çabuk dağılıvermişti. Hemen sonrasında da köyün doğu yönünde; yedi renkli bir tak\* peyda olmuştu.\*\* Göz alıcı, gönül çelici, seyrine doyulmaz bir gökkuşağı ile taçlanmıştı Ulubat köyü.

Şimdi güneş, doğu ufku ile tepe noktası arasında sıcacık gülümsemekteydi Ulubatlılar için. Köylüler de bu tatlı daveti karşılıksız bırakmamışlardı elbet. Yağmurun kesilmesinden bir süre sonra evler boşalmaya; bu mevsimde sohbet çayırı olan harman yeri ile birlikte bahçeler, tarlalar da canlanmaya başlamıştı. Dışarıdaki her yer ve her şey, bir süre önceki ıslaklığından tez vakitte, kolaycacık kurtulmuştu.

Köyün kuzey çıkışındaki kavaklık da bu canlılıktan payını almıştı. Burası, çocuklar için en elverişli oyun alanıydı. Ağaçları, ortadan geçen incecik deresi, çukurlu tümsekli toprak yapısıyla her türden oyuna imkân tanıyordu. Her türden derken, bunların çoğu cenk oyunuydu ve tam da böyle bir yer gerektiriyordu. Meydan savaşı için ağaçlar arasında genişçe bir düzlük bile vardı.

On beşinci yüzyılın ilk yarısı, Osmanlılar için parlak fetih ve zafer yıllarından oluşuyordu. Anadolu'nun pek çok yerinde olduğu gibi Bursa yöresinde de her yetişkin erkek çocuğunun hayalini Ulu Hünkâr'ın ordusunda büyük bir kahraman olmak süslüyordu. Vakiti gelinceye değin de bu hayallerini cenk oyunlarında gerçekleştirmenin peşindeydiler.

İşte şimdi, vakit öğleye yaklaşırken de kavaklığın ortasındaki alan, kıyasıya bir meydan savaşına sahne olmaktaydı. Biraz öncesinin ok yağmuru dinmişti. Artık sıra; karşılıklı savrulan

---

\* **Tak:** Millî bayramlarda veya önemli bir olayı anmak için düzenlenen şenliklerde, geçit yapılacak caddelere kurulan, yazı ve çiçeklerle süslenen kemer.

\*\* **Peyda olmak:** Ortaya çıkmak, oluşmak.

mızraklara,\* gerçeğini aratmaksızın çarpışan kılıçlara gelmişti. Yaşları sekiz ile on arasında değişen çocukların savaşı; kılıç kılıca, göğüs göğse en şiddetli hâlini almıştı.

Savaş meydanının toprak yola yakın tarafında ise başka bir çekişme vardı. Yaşça biraz daha büyük olanların kuvvet yarışydı bu. Ancak kıyasıya çekişen kuvvetler arasında büyük ve ilginç bir denge farkı vardı. Uzun ve kalın bir urganın\*\* iki ucundan dört çocuk yapışmıştı. Ne var ki, çocukların hepsi aynı yaşlarda olduğu hâlde, kuvvetler eşit olarak kümeleşmemişti. Ortadaki çizginin bir tarafındaki üç çocuk, diğer tarafta yer alan tek bir çocuğu kendi bölgelerine çekmeye çalışıyorlardı. Zaman zaman başaracak gibi oluyorlardı. Ancak her defasında da hayal kırıklığına uğruyorlardı. Rakipleri olan çocuk son bir ayağa kadar çekilmişken, durum birdenbire değişiveriyordu. Tek kişilik kuvvet, tam çizgi üzerindeyken, çekim yönünü kendi lehine çeviriveriyordu.

Son denemede, üçlü gurubun en gerisindeki çocuk, ansızın urganı bırakıverdi. Aynı anda da diğer ikisi, çizginin öbür tarafına sürüklenerek çimlerin üstüne kapaklandı. Bu zorlu yarış, tek kişilik kuvvet kazanmıştı. Bunun üzerine yarışmanın galibi, ellerini beline koyarak gülmeye başladı.

Yerdekiler, yenilgilerine sebep olarak gördükleri ekip arkadaşlarına kızdılar:

“Niye bıraktın ki ipi? Sen bizim tarafta mısın, ondan yana mı?”

“Ayıp ayıp! Senin bu yaptığına kalleşlik denir.”

Onlar kızarken, bu suçlamalara muhatap olan çocuk da gülmeye başlamıştı. Kendince bir mazeret\*\*\* göstermesi umulurken o, diğerlerinin hiç de aklına gelmeyen bir karşılık verdi. Yerdeki ço-

\* **Mızrak:** Uzun saplı ve sivri demir uçlu silah.

\*\* **Urgan:** Keten, kenevir, pamuk gibi türlü dokuma maddelerinden yapılan ince halat.

\*\*\* **Mazeret:** Kendini veya bir başka birini özürli göstermek için ileri sürülen sebep, öür.



cukların tepesinde bir muzaffer\* komutan edasıyla dikilen galip yarışmacıyı işaret ederek;

“Anlamadınız mı hâlâ? Bizimle istediği gibi oynayıp duruyor. Gerçekten kuvvetini verse, daha ilk hamlesinde bizi yere sererdi.”

Diğerleri inanmak istemedi buna. Ama ikisinin de içine bir kurt düşmüştü. Yine de birisi, hemen itiraz etti:

“Yok canım sen de... Daha da neler... Gözünde büyüttün de iyice bir; yenilmez dev yaptın haniyse. Olup olacağı ne ki? Eni boyu, Hasan işte. Bildiğimiz Hasan...”

Diğerinin içine düşen kurt daha büyük olacak ki, gerçeği Hasan’dan öğrenmek istedi:

“Öyle mi Hasan? Sen ne dersen doğrudur elbet. Bunu herkes de bilir. Öyleyse söyle de biz de bilelim, niceymiş kuvvetimiz.”

Yalanla dolanla hiç işi olmadığını herkesin bildiği Hasan, işin aslını açıkladı:

“Rüştü anlamış da tam değil. Yarışın uzamasını istedim. Çünkü bu, hepimiz için iyi bir çalışma oluyor. Bileklerimiz, pazılarımız daha bir kuvvetleniyor. Yoksa sizi küçümseyerek eğlenmek, aklımın ucundan bile geçmez.”

Beriki, dilediğince tatmin olmamıştı bu cevaptan. Yeniden sordu:

“Yani istesen, daha ilk başta yener miydin bizi?”

Hasan, saklamadı:

“Niye yalan diyeyim ki. Çeker alırdım üçünüzü de bu tarafa.”

Bunu o kadar kendinden emin olarak söylemişti ki, diğerlerine diyecek laf bırakmamıştı.

\* **Muzaffer:** Üstünlük elde etmiş, zafer kazanmış.

Hasan, yerdeki arkadaşlarından birinin ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzatmıştı ki, yukarılardan gelen bir ses, alandaki bağışmayı bastırdı. Seslenen, ağaçlara tırmanma becerisini herkese kanıtlamış bir çocuktü. Son olarak çıktığı kavağın en üst dallarından birinde, avazı çıktığı kadar bağırıyordu:

“Heyy! Yola bakın hele. İki atlı, tozu dumana katmış, bu tarafa doğru gelmekte.”

Ulubat, kendi dünyasında yaşayan bir köydü. Fazlaca geleni gidene olmazdı. Dışarıdan bir yabancıнын gelmesi, özellikle çocukların çok ilgisini çekerti. İşte bu nedenledir ki, kavaktaki çocuğun verdiği haber, bütün oyunları şıp diye durduruverdi. Bütün çocuklar, önce ilanı bir kez daha duymak için büyük bir sessizliğe gömüldüler. Haberci, bu kez kesik kesik cümlelerle, beklenen tekrarı yaptı:

“İki kişiler... İki atlı... Şehir tarafından... Dört nala geliyorlar... Şimdi mezarlığı geçtiler.”

Son cümle, bütün çocuklar için bir yarışın başlama işareti oldu. Zira mezarlık, buldukları yere çok yakındı. Bu da atlıların, biraz sonra orayı geçmeleri demektü. Ulubatlı çocuklar için işte bu olamazdı. Köylerine gelen yabancılar, önce onlar tarafından karşılanırdı. Ziyaret sebebini önce onlar öğrenirdi. Bu kez de öyle olması için, gelenleri köye girmeden karşılamak amacıyla, hepsi birden yola doğru koşturdular.

Atlılar, kavaklık bölgesine ulaşınca, dizginlere asılmak zorunda kaldılar. Çünkü yolları ansızın çocukların oluşturduğu bir setle kesilivermişti.

Gelenler, askerdi. Bu, çocukları daha da heyecanlandırdı. Hep bir ağızdan bağıştılar. ‘Hoş geldin’ nidalarının\* ardından çocukça sorular birbirine karıştı:

\* Nida: Bağıırma seslenme.

“Hoş geldiniz asker ağabeyler.”

“Nereden geliyorsunuz? Bursa’dan mı?”

“Bizim köye mi geldiniz? Yoksa Sazlıca’ya mı gideceksiniz?”

“Niye geldiniz? Birini mi arıyorsunuz?”

Son bir ses, diğerlerini bastırdı:

“Asker lazımsa, bizim köyde çok var.”

Bunu söyleyen Hasan’dı. Askerlerden biri elini kaldırarak çocukları susturdu. Önce,

“Hoş bulduk, hoş gördük.” demek suretiyle bütün çocuklara ortak bir karşılık vermiş oldu. Sonra gülümseyerek Hasan’a döndü. Yarı şaka, yarı ciddiyet ifadesi taşıyan bir ses tonuyla, ona hitaben\* konuştu:

“He delikanlı; asker lazımdır. Hünkârımızın\*\* ordusuna çok asker lazımdır.”

Karşısındakinin içinden geçenleri okumuş gibi bu kez tamamen şakaya vurarak Hasan’a takıldı:

“Niye sordun ki? Sen de mi savaşçı olmak istersin yoksa?”

Hasan, bu sözlerin ne amaçla söylendiğini sezemeyecek kadar heyecanlanmıştı. Askerlik yaşına gelmiş de sefere katılmak için can atan bir gencin ciddiyetiyle cevap verdi:

“He ya ... Ben de sizin gibi olmak isterim.”

Bunu, askerlerin elbiselerine hayran hayran bakarak söylemişti. Ancak cevabın bu kadarında bir eksiklik görmüş olacak ki, devam etti. Bu defa belli olacak derecede göğsü kabarmış, sesi daha bir kalınlaşmıştı sanki:

\* **Hitaben:** Sözü birine yönelterek, hitap yoluyla.

\*\* **Hünkâr:** Osmanlılarda yalnız padişahlar için kullanılan bir unvan.

“Ama ben orduya katılacağım. Düşmanlarla savaşıcağım.”

Şakacı asker, çocuğun söz ve tavrında, kendileri için küçümser bir hava yakalamıştı. Ama bu hava, alınmak bir yana, hoşuna gitmişti. Diyaloğu\* sürdürmek istedi:

“Bak sen! Demek, savaş meydanlarında kılıç sallamak istersin...”

Daha da bir şeyler söyleyecekti ya, o zamana dek hiç konuşmayan diğer asker onu uyardı:

“Kâfidir eğlendiğin Hamza. Vaktimiz dardır. Haydi, sür atını.”

Bu uyarıdaki ‘eğlenmek’ sözcüğü, Hasan’ın canını sıktı. Tam bir şey söyleyecekti ki, Hamza’nın birden ciddileşen sesi ona engel oldu. Daha doğrusu, askerden duyduğu isimle, ne söyleyeceğini unuttu:

“Biz, Ağanoğlu ile görüşmek isterdik. Kendisi köyde midir acep?”

Bu soruya da Hasan cevap verdi. Sesinde, büyükler için nedensiz ve tuhaf sayılabilecek bir sevinç ifadesi vardı:

“He ya, evdedir. Ben oğluyum onun.”

“Pek güzel, pek âlâ” dedi Hamza. Elini Hasan’a uzattı.

“O hâlde gel bakalım. Beraber at sürelim.”

Hasan’ın sesindeki sevinç ifadesi, tavrına da yansdı. Kendisine uzatılan elin de yardımıyla, bir sıçrayışta Hamza’nın terkisine\*\* atladı. Aynı anda mahmuzlanan\*\*\* atların ikisi birden, çocukların bulunduğu yerden koparak köye doğru süratlendi. Çocuklar da içinde kaldıkları toz bulutuna aldırmaksızın peşlerinden koşturdular.

\* \* \*

\* **Diyalog:** Karşılıklı konuşma.

\*\* **Terki:** Binek hayvanlarında eyerin arka bölümü.

\*\*\* **Mahmuzlamak:** Çizmenin arkasına takılan demir parça ile binek hayvanlarını dürtüp hızlandırmak.

Ağanoğlu Ahmet, köyün en hatırı sayılır ismiydi. Bu saygınlığı, ne yaşımdan ne ilminden ne de zenginliğinden ileri geliyordu. Lakabındaki ‘ağa’ sözcüğünün de bilinen anlamıyla bir ilgisi yoktu. Evet, köylüleri ona ‘ağanın oğlu’ anlamında böyle diyorlardı ama bir ağa çocuğu da değildi. Zaten o bölgede, olmadum olası bir ağalık düzeni de söz konusu değildi.

Bu unvan, birkaç kuşak öncesindeki dedelerinden miras kalmıştı Ağanoğlu’na. İlk olarak ne zaman, hangi nesilden birisinin, hangi nedenle kullandığını ise kimse bilmiyordu. Ama bilinen oydu ki, babası gibi Ahmet de hak ediyordu bu unvanı. Olgun, güvenilir, cömert kişiliğiyle gerçek ve iyi bir ağa saygınlığına sahipti bütün köyde.

Ağanoğlu Ahmet, unvanının taşıdığı saygınlığın farkındaydı. Her söz ve davranışının, bu unvana yaraşır olmasına azami dikkat ederdi. Unvanından hoşnuttu. Hatta gizliden gizliye gurur da duyardı, kendisine ‘Ağanoğlu’ diye hitap edilmesinden. O kadar ki, iki oğlunun da bu unvanı sahiplenmesini, onlara da ‘Ağanoğlu’ ön ismiyle hitap edilmesini isterdi.

Ağanoğlu Ahmet, köydeki önemli sorunların çözümünde sözü geçen birisiydi. Başı dara düşenin ilk çalacağı kapı onunkiydi. Ve elbet, bir işi düştüğü için dışarıdan köye gelenlerin de... Bu gelenlerin sivil ya da resmî bir görevli olması durumu değiştirmezdi.

İşte yine öyle olmuştu. Bursa’dan gelen askerler, doğruca Ağanoğlu’nu bulmuşlardı. Askerler, daha gidecekleri birçok köy olduğunu söyleyerek eve girmek istemediler. Ama Ağanoğlu onları bırakmadı.

“Bunca yoldan gelmişsiniz. Ayaküstü sohbet mi olurmuş. Hiç değilse birer soğuk ayrılarımızı içmeden gidemezsiniz.” diyerek içeri buyur etti konuklarını.

\* **Lakap:** Bir kimseye veya bir aileye kendi adından ayrı olarak sonradan takılan, o kimsenin veya o ailenin bir özelliğinden kaynaklanan ad.